

BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket a bányai közösség tagjai (Borbásné Ágnes, Tölösi Magdolna, Dombi János és Dombi Zsuzsa), a májusiakat a székesfehérvári közösség tagjai (Singer József, Bódoi Ferenc, Lelovics László [Kaposvár], Tanos Gábor és Magyar László) készítették.

Április 4. — Húsvétvasárnap — Lk 24,1–12 — Út az Életre

A hét első napján az asszonyok már kora reggel elmentek Jézus sírjához, hogy elvégezzék azokat a teendőket Jézus holttestén, amelyeket pénteken az idő rövidsége miatt nem tudtak megtenni: a test megtisztogatását, kenőcsökkel és olajjal való megkenését, vagyis megadni a halottnak az illő tisztességet. Am legnagyobb megdöbbenésükre a sírt nyitva és üresen találták. Még fel sem ocsúdtak meglepetésükből, amikor két fényes fehér ruhás férfi

jelent meg előttük, és azt kérdezték tőlük: „Mit keresitek a halottak közt az élt? Nincs itt. Feltámadt.” És eszükbe juttatták, hogy mit mondott Jézus magáról, hogy ez be fog következni: „Az Emberfia bűnösök kezére adatik, megölik, de harmadnapra feltámad.”

És az asszonyok már emlékeznek, s futnak az örömhírel a tanítványokhoz. De azok hitetlenkednek. Asszonyi fecsegésnek vélik a híradást. Egyedül Péter az, aki saját szemével akar meggyőződni a

történetéről. Elment a sírhoz, ott mindent úgy talált, ahogy azt az asszonyok mondták. A sír üres, a gyalcsok összehajtogatva. Péter döbbenet nézte, aztán elgondolkodva ment haza. – Jézus feltámadt! Úgy, ahogy megmondta!

Igen. Jézus feltámadt, s ezzel megnyitotta számunkra is az utat a halálból az ÉLETRE. Élünk ezzel a lehetőséggel, és segítsünk, vezessünk erre az útra másokat is! Ez legyen húsvét üzenete a számunkra!

Április 11. — Húsvét 2. vasárnapja — Jn 20,19–31 — Béke és bizonyosság

Feltámadása után Jézus nem hagyja kétségben, bizonytalanságban tanítványait. Megjelenik nekik. Köszöntése egyben kívánság is: „Béke nektek!” A béke lényeges, fontos valami. Jézus nem a múltat vagy a tanítványok viselkedésének árnyoldalait emlegeti, nem tesz nekik szemrehányást, nem tart tükröt eléjük. Így jó találkozni valakivel: ha a találkozás felszabadultságot, megkönnyebbülést ad. Ez meg is mutatkozott tanítványaiban: örültek Neki. Még egyszer megismétli a fent említett lényegest, a fontosat: „Béke nektek!”

Személyiségfejlesztést, az újrakezdés lehetőségét kínálja nekik Jézus. Micsoda pszichológia! Feladatot ad övének, gondoskodik a folytatásról. Micsoda bizalom! Amit Ő tett, azt tegyék a tanítványai is, hisz példát adott. A feladathoz megkapják, amire szükségük van, mégpedig nem kevesebbet, mint a Szentlelket.

A „hitetlen” Tamás történetével folytatódik a szövegrész. Mít is mond ez nekünk? Jézus ugyanúgy viselkedik vele, mint a többi tanítványaival.

Elhangzik a lényeges, a fontos köszöntés, amely egyben kívánság is.

A bizonyossággal is megajándékozta övéit, mert a hithez ez is szükséges. Ilyen, bizonyosságon alapuló hittel rendelkeznek, és lendülnek be övéi.

Ahogy Tamás megélté Jézussal való találkozást, istenélménye volt. Nekünk is volt ilyesmiben részünk. Milyen jó! Ez változást hozott benne, és változást hozott bennünk. Tartalmat, tartást adott az életünknek.

Kívánom, hogy Jézus ígérete: „boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek”, ránk, mostani követőire is vonatkozzon!

Április 18. — Húsvét 3. vasárnapja — Jn 21,1–14 — A parton Jézus vár

A húsvét a keresztény ember számára nem a piros tojás meg a nyuszika ünnepe. A tavasz, az újraébredés, a folytonosság elfogadása mindenki számára természetes. Nekünk, akik hiszünk Istenben, megerősítést jelent, hogy Jézus vár bennünket a parton. Ha hibás a tevékenységünk, figyelmeztet, hogy rossz helyen van a hálónk. Keresztény életünk sikere azon múlik, mennyire figyelünk

tanácsaira. Lelkiismeretünk által belénk van oltva, hogy mi a jó és mi a rossz. Csakhogy az élet nem ennyire egyszerű: fehér vagy fekete. Körülményeink, vágyaink el tudják hangolni a lelkiismeretünket. Meg kell kérdeznünk Jézust, hogy mi a helyes. Általában mi mondjuk meg Istennek, hogy mit csináljon. Inkább időt kellene szánnunk arra, hogy meghalljuk válaszát.

Péter nagyon szerette Jézust. A feladat, amit kapott, óriási. Összhangban van szeretetével. Mi embertársainkon keresztül tudjuk szeretni Jézust. Isten-szeretetünk fokmérője, hogy mennyi jót teszünk másokkal.

A Húsvét arra kell, hogy buzdítson, hogy a földi élet természetes körforgásából kikerülve a parton Jézus fogadjon minket.

Április 25. — Húsvét 4. vasárnapja — Jn 10,22–30 — Nekünk kell döntenünk!

Mi nyugtalanította ennyire a zsidókat? Bizonyára az, hogy nem látták saját szerepüket a kialakult helyzetben. Vagy ha látták, nem tudták eldönteni, merjenek-e lépni, és merre? Hogyan hozhatnák ki a legjobbat az eseményekből saját maguk számára, és esetleg a nép számára?

- Mozgósítsuk a népet a rómaiak ellen, vagy még várjunk?
- Most akkor vegyünk fegyvereket, vagy ne vegyünk? Adjuk a nép kezébe, vagy még várjunk?

A hatalmon levők számára nem egyszerű kérdések ezek. Bizonyára ezeken kívül is sok mindenben szeretnék volna

igénybe venni az *Eljövendő* vezetését. Nem is szólva a felelősségről, a kockázatról, amit ezek a döntések magukban hordoznak. Ezekre gondolva érthető a türelmetlenségük. Az is érthető, hogy hiába mond Jézus akármit, ha a cselekedetei másról árulkodnak. Azt mondja, ő az, akit a zsidók várnak, ráadásul

mindenre képes, amit a jövődölések mondanak, mégsem uszít a rómaiak ellen. Sőt, azt mondja, szeretni kell az elenséget, ápolni a tisztátalant, megbocsátani a bántást. Bűnösökkel ül egy asztalnál, mosdatlan kézzel nyúl az ételhez. De még fenyegetőzik is, hogy ha valaki nem hallgat rá, nem hisz neki, kirekeszti őt a juhai közül.

Válaszával Jézus nem könnyíti meg a dolgukat. Megint csak azzal kell szembeülniük, hogy nekik kell eldönteniük a kérdést, Jézus-e a Krisztus. Hinni a bizonyosság helyett, nem könnyű. Pedig Jézus nem ad bizonyosságot. A sok betanult és berögzült vallási tan helyett elfogadni a szabad döntés felelősségét, nem könnyű. Pedig Jézus ezt várja el tőlük.

Valljuk be: néha, vagy gyakran, de mi is inkább áthárítjuk a felelősséget Istenre, Jézusra. Néha mi is bizonyosságot várunk, ahelyett, hogy hinnénk. Mentsen meg minket az Úr attól, hogy mindezeket bírvágy vagy a hatalomvágy tétesse velünk! Mert a butaság mentő körülmény, ha tudásvágygal párosul.

Május 2. — Húsvét 5. vasárnapja — Jn 13,31–35 — Szeressünk – de hogyan?

Véleményem szerint ez az Újszövetség legfontosabb része, csúcspontja. Talán ezért is kissé nehéz róla írni, mert Jézusnak ebben a néhány mondatában egyszerűen minden benne van, amit el lehet mondani. Szeressétek egymást! Ennél több nem is kell. Az egész Ó- és Újszövetségnek minden lényeges mondanivalója ebbe van tömörítve.

Mi is történt? Kiment Júdás, és utána megszólalt Jézus. De mi is volt az előzmény? Az együtt levő tanítványoknak Jézus kijelenti, hogy tudja, egyikőjük el fogja őt árulni, sőt egy „bennfentesnek” titokban meg is mutatja, hogy ki az. De Jézus mindezt nyugodtan, a tiltakozás és a pánik legapróbb jele nélkül mondja. Csak abból derül ki a szorongása,

hogy felszólítja Júdást: tegye meg hamarosan.

És erre mondja, hogy ő most megdicsőült, sőt Isten is megdicsőült benne. Mire gondolhatott? Talán közelebb kerülhetünk a megértéséhez, ha a „Hetvenes fordítás” által használt „dicsőség” (*doxa*) helyett a korábbi héber *kabód* szót használjuk, ami „súlyossá, fontossá tenni”-t jelent. Tehát Jézus, a tanító senkit bántani nem akaró, mindenkin segítő küldetése a halálig megtartásával válik igazán fontossá. Nekünk is, és Istennek is.

Az új parancs fontosságát, azt hiszem, nem kell bizonygatni – mindenki tudja, érzi. De a mértéke már megér pár szót: Hogyan szerette Jézus a tanítvá-

nyait? Rengeteg időt töltött velük, mindent megbeszéltek egymással, minden tudását megpróbálta átadni nekik. Osztozott a sorsukban, nem volt sem több vagyona, sem kevesebb. Ha támadták a tanítványait, megvédte őket, még a saját különvéleménye ellenére is (a templomadó megfizetése kapcsán). De – ha szükséges volt – keményen megfedtte őket, és nem haragudott meg rájuk a hibáikért, csak elmondta, hogy mi a jó, mi a rossz. Ezek bizony jó nehéz feladatok egy közösségnek, de ez a követendő példa!

És ha mindezt jól tudjuk megvalósítani, megélni, akkor bennünket is megismernek majd, és látják, hogy ezek tényleg Jézus élő tanítványai.

Május 9. — Húsvét 6. vasárnapja — Jn 14,23–29 — A Lélek s a mi világunk

„S a vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre.”

Soha nem élt még Krisztus Egyháza olyan ellentmondásokkal teli világban, és olyan veszélyes világhelyzetben, mint most. Valahol a lelkünk mélyén mindnyájan érezzük, hogy robbanékonyvá vált a világ légköre. Ebben a világban él az egyház is, benne a mi közösségünk is. Nem szemlélhetjük az eseményeket kulcslyukon át, állást kell foglalni.

Egyrészt mély és őszinte vágy van az emberekben, hogy megtalálják lelki útjukat, közösségüket, másrészt azt kell tapasztalni:

- hogy az emberek egy része teljesen közömbössé vált a lelki kérdések iránt, nem érdeklí őket Jézus lénye s tanítása,
- akik pedig keresgélnek, talán nem is tudják, hogy Szentlélek-szomszóság gyötri őket.

Ha valaki segíteni tudna rajtuk, akkor éppen a Szentlélek lenne az.

Új Pünkösdre, új kezdetre van szükségünk, de néha úgy érezzük, kevesen vagyunk, és nagyon gyöngék! Mi más kérhetnénk: Jöjj el újra, Szentlélek Istenünk! Mert

- csak a Szentlélek által válik a tanítás örömhírré,

- csak a Szentlélek által érthetjük meg, hogy Jézus él és szolgál bennünk s általunk,

- a Szentlélek véd meg bennünket, hogy ne magunkat „prédikáljuk”, hanem az élő Jézust,

- a Szentlélek kiáradása, a Pünkösöd most és itt valóban „történik”, és azt mutatja, hogy túlsap az egyházi „kereteken”, és kihát a fekete betűs hétköznapi gyakorlatára is. A soproni táborban többen is megfogalmazták, mi mindent meg kell tennünk nekünk, kö-

zösségi embereknek, hogy az Örömhír minél több személyhez eljuthasson a Bokor tagjain keresztül, a korszerű technikát is felhasználva.

Jézusi alázattal, szeretettel, egyszerűséggel s bölcsességgel ki kell tárunk a „közösség karját”, hogy nagy álmunk valóra váljon. Annál nagyobb öröm nem érhet bennünket, mint hogy a mindennapos szeretetkapcsolat formálja az életünket Istennel, az emberekkel, és hogy mi Benne élhetünk!

Jöjj, Szentlélek Istenünk!

Május 16. — Urunk Mennybemenetele — Lk 24,46–53 — A szeretet világrendje

A mai fiatalok szemében a keresztények eléggé „lúzer birkáknak” tűnhetnek. „Itt ez a Jézus, aki egy naiv, élhetteletlen, tarháló, elemelkedett, nagydu más szemfényvesztő, aki megbolondít sok embert ilyenekkel, hogy boldogok, akik sírnak (Akik sírnak? Tök hülyeség!) ... boldogok a szegények (Öcsém, én meg csak boldogtalan szegényeket látok!), és ... boldogok az üldözések (ez már kész para!).”

Szóval kevesen vannak, akik bele-gondolnak, hogy ez a leköpdösött, retvásban hidegre tett lúzer (Jézus) csak annyira volt halott és lúzer, hogy „halálában” leváltotta a hatalmas Római Birodalmat tanításával és tanítványával.

Nem megyek bele a feltámadás kérdésébe, mert ez túl van a korlátaimon, ez nem fogható fel emberi ésszel. Csak arra hivatkozom, amire Ő is, hogy ha Ábrahám Istene, Jákob Istene és Izsák Istene nem a holtak Istene, akkor büszkék lehetünk arra az „oroszlános” időre (amit ma öskereszténységként emlegetünk), amikor vérre ment az élő Krisztusba vetett hit (mert akkoriban a mérték közül csak kevesen találtattak könnyűnek). Úgy olvassuk most Lukácstól ezeket a mondatokat, hogy többek közt erre a jézusi „végrendeletre” alapozták tanítványai a szeretet kultúráját!

New Age-ről (Új korszakról) beszélnek ma, de kérдем én, hogy mi van a régvilág? Meghaladtuk? Mi a csuda haladhatná meg a szeretet kultúráját, amit nemhogy már felépítettünk volna, de a kétezer éves kiváló alapokon többet rom-

bolunk azóta, mint amennyit építünk rá. Istennek hála, él még Vanier (ha Roger testvért leszúrták is), élnek velünk ma is szentek (nekünk is van Bőjte Csabánk), akik emlékeztetnek minket arra, hogy a Feladat megoldható itt és most is.

Azt kívánom (magamnak és mindannyiunknak), hogy bárcsak elkezdénem végre rendesen építeni a szeretet világregdjét azzal, amiről itt Lukács ír: megtéréssel; hogy alkalmas legyek befogadni Lelkét – és ne csak félig.

Május 23. — Pünkösdvasárnap — Jn 20,19–23 — A Lélek intelligenciájával

Hadd kapcsoljam össze a Szentlélek eljövételét egy általam mostanában olvasott könyv néhány részletével, az olvasása közben támadt gondolataimmal. A könyv címe: Érzelmi intelligencia, szerzője Daniel Goleman.

Álljon itt néhány önkényesen kiragadott részlet a régműltből, amely megmutatja, hogy Isten terve milyen csodálatos módon bontakozott ki a teremtésben. A földön kb. 2-300 millió évvel ezelőtt jelentek meg a hüllők. Nekik is volt már agyuk, de nem volt agykérgük – nem is gondolták, „szerették” a tojásból kikelt kicsinyeket, és ha azok nem bújtak el, sokszor megették őket. A rhesus majmok kb. 50-100 millió évvel ezelőtt kifejlődött faja azonban már – kísérlet által bizonyítottan – képes volt az együttérzésre, és a félelem észlelésére is egy másik majom arcán. Ebben fontos szerepe volt az agy akkorra már kifejlődött mandula alakú, amygdala nevű részének. Bizonyos arckifejezések

felismerése pedig már a szintén kifejlődött látókéregben megtörtént náluk. Amióta kb. 50-100 ezer évvel ezelőtt kialakult a beszéd, azóta vagyunk képesek olyan emberi gondolatok szavakkal való közlésére, mint pl. „Békesség nektek!” Mindezt csak azért írtam le, hogy lássuk: ahhoz, hogy fizikai testünk befogadhassa lelkünket, hogy a testünk érzékeli és kifejezni tudja a lélek rezdüléseit, nagyon sok feltételnek teljesülnie kellett. Csak ez után jöhetett el az a kb. ezer éves időszak, amelyet az Ószövetség felölel, majd pedig az idők teljessége (Gal 4,4), amikor Jézus emberré lett.

Feltámadása után Jézus úgy ítéli meg, hogy tanítványai túl tudnak lépni az önző génjeikbe kódolt ösztönökön, képesek már nemcsak saját lelkük befogadására, hanem a mindent átható, isteni Lélek befogadására is.

Úgy gondolom, ehhez szükség van annak az öt fő területnek a művelésére

is, amelyet Peter Salovey az érzelmi intelligencia részének tekint: saját érzelmeink felismerése és kezelése, önmagunk motiválásának képessége, mások érzelmeinek felismerése, valamint emberi kapcsolataink „művészi” kezelése.

Persze ezt sem Jézus, sem a tanítványok nem fogalmazták meg ilyen direkt módon. De ha erre nem vagyunk képesek, akkor az ösztöneink (mint egyfajta „eredendő bűn”) visszaveszik a hatalmat bennünk olyan helyzetekben is, amikor ennek nem lenne szabad megtörténnie. Ekkor tényleg szükségünk lesz bűneink megbocsátására. És ha ezt a feloldozást nem kapjuk meg embertársainktól, akkor megmarad a bűnünk, jöhet újra a „szemet szemért, fogat fogért” (2Móz 21,24) – mintha Jézus el sem jött volna... A Szentlélek így ad hatalmat számunkra a bűn felett, hogy Isten munkatársai legyünk abban a tervben, amelynek megvalósítását sok millió évvel ezelőtt Ő már elkezdte.

Május 30. — Szentháromság vasárnapja — Jn 16,12–15 — Találkozás az igazság Lelkével

Sokszor megfordult már a fejemben, milyen jó volna Jézust szemtől szembe látni, hallani, érezni szeretetének sugár-

zását, biztosan tudni azt, hogy mit vár tőlünk a mennyei Atya. De rögtön az iménti gondolatot követi egy másik is, hogy vajon én tényleg megérteném-e Jézust, tényleg követném-e? Vagy csak áltatom magam, hogy ha ott lennék vele, akkor aztán mindent jól csinálnék, nem az e világi dolgokkal foglalkoznék, hanem csak azzal, ami Istennek kedves, akkor aztán nem tántorítana, csábítana el semmi, erősen állnék Jézus mögött.

Jézus szinte erre a kérdésemre válaszol ebben az evangéliumi részben, amikor azt mondja az öt követőknek, hogy tudna még mit mondani nekik, de nem elég erősek. Még ők sem, akik otthagytak mindent érte, és vele voltak állandóan? Nem

elég hát Őt szemtől szembe látni? Akkor hát mi lehet az, ami elvezet bennünket az igazságra? Van egyáltalán valaki, aki egyértelműbben, nekünk szölvöbben tud tanítani?

Jézus az igazság Lelkét ígéri, aki elvezet bennünket a teljes igazságra, s aki az Atyától és a Fiútól kapja azt, amit nekünk ad, aki megdicsőíti az Atyát és a Fiút.

De hol találkozhatunk az igazság Lelkével, és hogyan lehet, hogy még Jézusnál is többet mond nekünk? Ez a Lélek az, aki megszólal bennünk, valahányszor szükségünk van rá. Aki pontosan azt és úgy mondja, ahogyan az egyes embereknek szükségük van rá. Akár mind a közel 7 milliárd embernek mást-mást, az ő erejüknek, úton levésüknek, feladataiknak, hivatásuknak megfelelően. Ez a sokféleség azonban mégis csak egy – a szeretet tanítása. Csak éppen pontosan azt hallhatom tőle, amit nekem szán az Isten, amit elbírok, de amit bírnom is kell! Különböen elfojtom magamban az isteni szót, elhallgattatom a lelkiismeretemet, és önző, kicsinyes életet élek. Ugye, mi nem ezt akarjuk? Figyeljünk hát a bennünk megszólaló Lélekre!

